

Filmajánló

A remény rabjai (The Shawshank Redemption) 1994

1946-ban egy Andy Dufresne (Tim Robbins) nevű bankárt – noha makacsul hangoztatja ártatlanságát – kettős gyilkosság elkövetése miatt életfogytiglani börtönbüntetésre ítélik. Főhősünk egy Maine állambeli börtönbe kerül és hamar meg kell ismerkednie a börtönélet kegyetlen mindennapjaival, a sadista börtönszemélyzettel és az agresszív, szinte eláztatiasodott rabokkal. Azonban barátokra is szert tesz, Ellis Boyd Redding (Morgan Freeman) személyében.

Andy igyekszik nem megtörni a nehézségek alatt. Mivel bankár volt, tapasztalatai segítségével elnyeri az örök kegyét és elvállalja egyik rabtársa illegális akciójából származó bevételeinek könyvelését. Lehetőséget kap a börtönkönyvtár fejlesztésére, így igyekszik emberi méltóságot csempészni a keserű körülmények között élő rabok mindennapjaiba. Azonban titka van: meg akar szökni és tudja is hogy hogyan fogja ezt véghezvinni. Már eltervezte az életét a börtön után Ellis-szel együtt. Vajon sikerül nekik elmenekülni a börtönből?

Tizenkét dühös ember (12 Angry Men) 1957

Amerikában, ha valaki behív téged esküdtnek, akkor menned kell. Ilyen egyszerű. Ebben a filmben 12 embert, akik nem ismerik egymást, hívnak be egy gyilkossági tárgyalásra. A vád szerint egy fiú megölte az apját. A szem- és fültanúk hallották, hogy kiabált vele a gyilkosság estéjén, megtalálták a gyilkos fegyvert, amelyet a srác vett aznap délután. Már csak egy dolog van hátra: az esküdteknek össze kell gyűlniük és egyhangúlag ígert mondanai arra, hogy a vádlott bűnös.

Mindenki arra számít, hogy a tárgyalás gyorsan fog zajlani. Egy meleg délután játszódnak az események és az esküdtek már mennének haza. Szavaznak. Tizenegy szerint a fiú bűnös. A nyolcas számú esküdt szerint azonban meg kellene beszélni a tárgyalóteremben hallott dolgokat. Ő nem mondja, hogy a vádlott nem bűnös, csak szeretné még egyszer megbeszélni a tényeket. Kezdetben tizenegy ember van egy ellen, ám a helyzet fokozatosan változni kezd, és percek múlva már nem is egy gyilkossági ügyről szól a film (melynek érdekessége hogy szinte csak egy helyszínen játszódik), hanem a bennünk, emberekben lévő előítéletekről, félelmekről, szerepeinkről vagy éppen a rejtegetni kívánt gyöngösgéinkről.

Gyebnár Katalin

A zongorista (The pianist) 2002

1939, Varsó. Wladyslaw Szpilman (Andrien Brody) a rádiónál dolgozik. Chopint játszik éppen akkor, amikor elkezdik bombázni a várost. A felvétel félbeszakad, és főhősünknek haza kell térnie.

Otthon a szülei már azon gondolkodnak, hogy mit vigyenek magukkal, ha a növekvő náci fenyegetés miatt menekülniük kell Varsóból. Wlad nem akarja elhagyni a várost, ennek eredménye az lesz, hogy az egész családját deportálják, őt egy régi barátjának köszönhetően nem. Innentől kezdve munkás lesz, így próbálja megvédeni magát a náciktól, azonban amikor egyre jobban szorul a nyaka körül a hurok, el kell szöknie. Egy ideig védett házakban kell bujdosnia, majd Varsó már lebombázott házai-ban keres menedéket, ahol azonban nincs élelem, és a tél hideg. Itt találkozik egy német tiszttel, aki valamilyen oknál fogva segít neki.

A film a holokausztról mesél egy olyan zsidó szemszögéből, aki tényleg megélte azt a rengeteg borzalmat, amiről mi csak a történelemtudományokból tudunk. Érdekes azonban, hogy a megmentő az ő életében nem ismerős, vagy egy másik zsidó ember, hanem pont az ellensége, az az ember, akitől a leginkább félnie kellene.

Ez a történet egy valós történet. Wladyslaw Szpilman valóban élt és alkotott, a film pedig *A város halála* című életrajzi könyvén alapul.

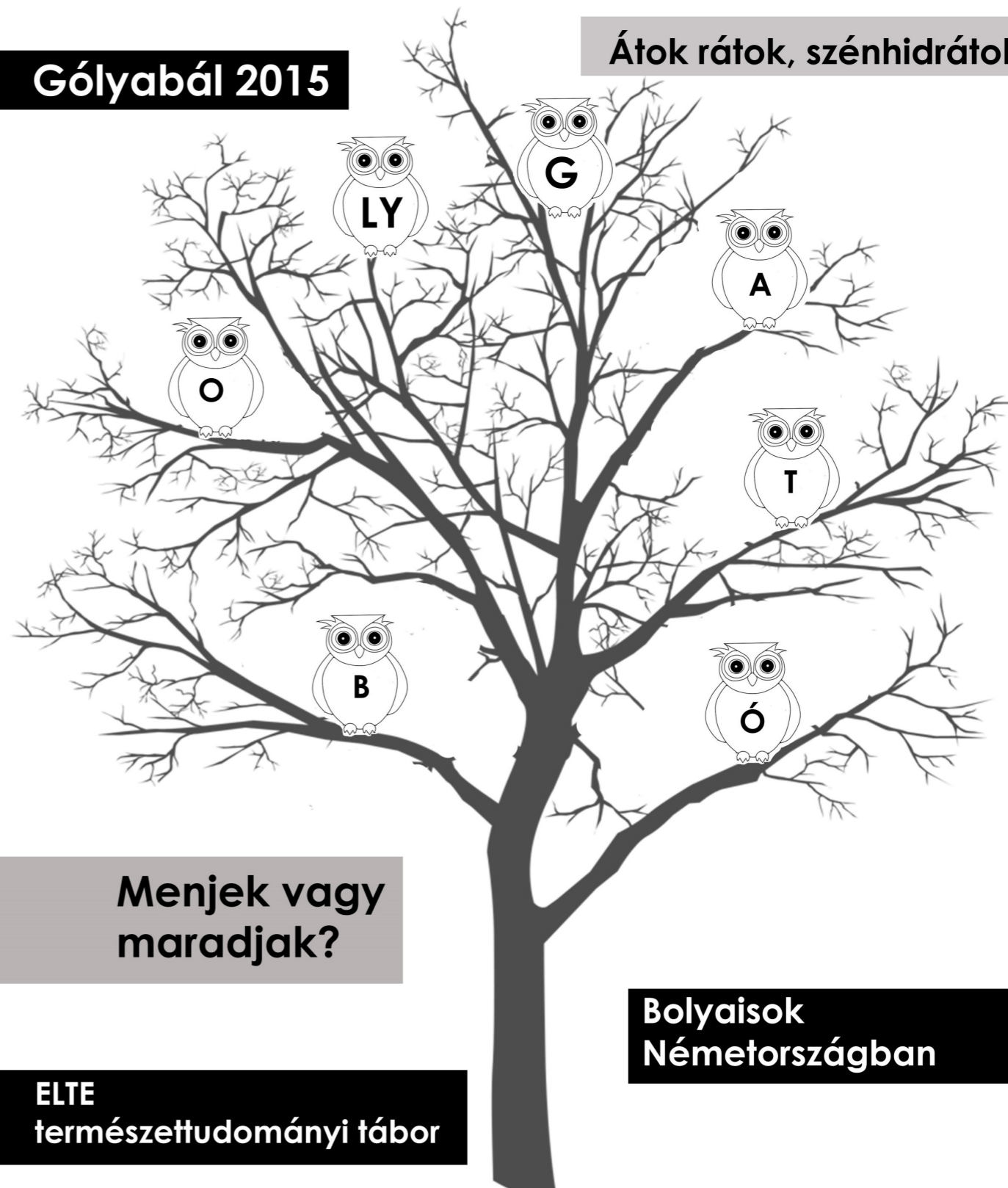
70. szám

2016. január

BOLYGATÓ

Gólyabál 2015

Átok rátok, szénhidrátok!

Menjek vagy maradjak?

Bolyaisok Németországban

ELTE természettudományi tábor

72 óra kompromisszum nélkül, 2015

A 72 óra kompromisszum nélkül egy önkéntes program, ahol mindenféle szociális és fizikai munkát végeznek fiatalok úgy, hogy nem csak oda mennek segíteni, ahol nekik tetszik, hanem ahova küldik őket. Ezt a program neve is magába foglalja, mint ahogy azt is, hogy ez egy hétvégén keresztül tart.

Minden évben próbálnak a szervezők olyan helyszíneket keresni, ahol tényleg szükség van segítségre, de vannak állandó helyek is, ahova minden évben ellátogatnak a 72-órás programon résztvevő fiatalok. Ilyenek például a Máltai Szeretetszolgálat Kecskemétre kihelyezett házai, a Wojtyła-ház és a kecskeméti 72 óra törzshelye a Szentcsalád Plébánia. De minden évben vannak új helyszínek és közös, kiemelt projektek is. A hétvége három részből áll: péntek délután illetve este, szombat egész nap és vasárnap délelőtt. Pénteken és szombaton kisebb csoportokban megyünk a helyszínekre, vasárnap pedig a program lezárása következik.

Én személyesen második alkalommal vettem részt a 72 órán. Tavaly csak szombaton tudtam ott lenni, de az is nagy élmény volt számomra, mert a Máltai Szeretetszolgálat egyik házába voltam beosztva. Nem éppen szociális munkát kellett végezni, pedig arra számítottam. Az én feladatom teremrendezés és kertszépítés volt. Amikor ezzel végeztünk, elmentünk a Piarista Gimnázium ebédlőjébe ebédelni. Délután kezdődött a közös, kiemelt projekt, ami a Domb és a kórház közötti kiserdő kerítésének a festése és az erdő rendberakása volt. Amikor ezt közösen megcsináltuk, hazamehettünk lefűródni és átöltözni, mert este kezdődött a munka után jól megérdemelt buli.

Idén szerencsére péntek délután is tudtam menni, ami nekem nagyon nagy kaland volt. Egy eddig, a 72 óra alatt nem látogatott helyszínre mentünk, a kórházba. Nyolcan voltunk ide beosztva és három csoportra lettünk szétosztva. Én és két másik társam a belgyógyászatra mentünk idősebb emberekkel beszélgetni és kicsit feldobni a napjukat. Én személyesen egy idősebb hölgygel beszélgettem körülbelül egy órán keresztül. A nő eleinte nagyon depressziós hangulatban volt, de nekem sikerült jobb kedvre derítenem és elterelnem a figyelmét a gondjairól. Számomra nagy élmény volt, mert kimozdított a komfortzónámból, ezért jó ez a program. Szombat délelőtt a Szentcsalád Plébánián voltam és az esti rendezvényre készítettük elő a helyszínt és a vacsorát. Az idei kiemelt projekt a Lánchíd Általános Iskola mögötti játszótéren levő fal lefestése volt. Amikor ezzel kész voltunk, összegereblyéztük a leveleket és összeszedtük a szemetet. Az esti rendezvényen nagyon jól éreztem magam és sok velem egyidős fiatalot megismertem.

Nagyon szeretem ezt a programot, mert sok embert megismerhetek és jó a közösség. Olyan dolgokban segíthetünk, amiket amúgy nem biztos, hogy megcsinálnánk és kimozdít a kényelmi zónánkból. Azt gondolom, érdemes követni ennek kapcsán Paulo Coelho gondolatát, miszerint "Egyetlen kaland többet ér, mint ezer egyforma nap, amit kényelemben és jólétben töltök."

A programon az iskolából részt vettek: Salánki Krisztián 9.A, Szőke-Tóth Éva 10.C, Lóz Dávid 11.D, Szőke-Tóth Anna 12.B, Fekete Ágnes 12.B és Kiss Ádám 12.B osztályos tanulók.

Szőke-Tóth Éva

ELTE természettudományi tábor

Iskolánk két tanulója, Ilyés Kinga (11. D) és Szűcs Ágnes (11. C) a nyáron az ELTE természettudományi táborában töltött el egy hetet. Mint megtudtam, ahhoz, hogy valaki részt vehessen ebben a programban, egy esszét kellett írni a különböző szakok szerint (fizika, matematika, földrajz, kémia és biológia) és ez alapján választották be őket. A táborlakók főhadiszállása az Eötvös Collégium volt, ahol a felvigyázók, mentorok, összességében a szervezők maguk is egyetemista diákok voltak, akik kötelességtudóan vigyáztak a gimnazistákra. Ági külön megjegyezte, hogy boltba sem mehettek el egyedül. Mindkettőjüket meglepte, hogy az ország minden részéről, sőt a határon túlról is érkeztek diákok a táborba.

„Először kicsit ódzkodtam a gondolattól, hogy – Svihrán tanárnő javaslatára – még nyáron is tanuljak. Ennek ellenére, mikor elkezdtem olvasni a bekerüléshez szükséges feltételeket, kedvet kaptam a dologhoz. Én biológia szakra jelentkeztem. Szakelőadásokat hallgattunk délelőtt kétszer másfél órában, délután a négy órás gyakorlatok következtek az ELTE különböző tanszékein. A délutáni laborgyakorlatok után volt egy kis pihenő az Eötvös József koliban, a szállásunkon, este pedig különböző programokon szórakoztattuk egymást. A társaság és a hangulat kimondottan kellemes volt, nem voltak jellemzőek a szakok közötti elszigetelődések, mindenki beszélt mindenkivel. Gyorsan eltelt az egy hét, de jutott idő számháborúra, sportestire, sétára a Gellért-hegyen, és még sorolhatnám.

Mindenkinek csak ajánlani tudom, rengeteg ismeretet lehet gyűjteni, és ami talán még fontosabb, zseniális embereket megismerni.” – Ilyés Kinga

„Nyáron is iskolával, ráadásul természettudományokkal foglalkozni eléggé bizarr dolognak tűnik, de ha találunk hozzá egy megfelelő közeget, akkor már inkább az ismeretbővítés egyik érdekes módja. Számomra ez a tábor ilyen volt. Én a kémiás szekcióban voltam. A napunk reggeli után általában egy plenáris (az egész tábornak közös) előadással indult érdekes témákról, amelyek szinte minden szekciót érintettek. Bár az első ilyen számomra egy kicsit magasröptűnek tűnt, a többi egészen érthető volt. Ezután csoportonként volt még egy előadás. (Ezek közül nekem Kóczán György előadása tetszett a legjobban: nem csak „gyűjtogató” kísérleteket mutatott be, hanem storyzolt is róluk. Mivel a kollégiumban nem volt labor, ezért az alagsorban az Estike nevű „klubban” voltunk, de a tűzjelző így is legalább háromszor megszólalt.) Ebéd után 15 perc séta az egyetemig, majd laborgyakorlat vacsoráig. Ez azért fárasztó volt, de így volt időnk több hosszabb kísérleteket elvégezni, a végeredményt pedig általában magunkkal vihettük (Aszpirin, csillogós „lötty”, tisztított timsó stb.). Közös bográcsozással zárult, amit elmosott az eső, de azért a gulyás elkészült. Ez idő alatt egy jó közösséggé kovácsolódtunk, bárkivel lehetett beszélgetni és a csoportmunka sem esett nehezebbre senkinek. Számomra nagy élményt jelentett. Nektek is ajánlom (annyira azért nem vészes J).” – Szűcs Ágnes

„Európa Ifjú Költője” -2015

A Katona József Könyvtár, a Europe Direct Információs Hálózat, a Szegedi Egyetem Germán Filológiai Intézete és a British Council Hungary „Európa Ifjú Költője” címmel német-magyar és angol-magyar versfordító pályázatot hirdetett. Iskolánkból a következő tanulók küldtek be műfordításokat a német nyelvű versekhez: Tóth Johanna 9.B, Tóth Gyöngyvér 9. NY-KNY és Baltás Olga 10. B osztályos tanulók. Baltás Olga harmadik helyezést ért el a versenyen. Gratulálunk!

Wilhelm Hey Rabe

Was ist das für ein Bettelmann?
Er hat ein kohlschwarz Röcklein an
Und läuft in dieser Winterzeit
Vor alle Türen weit und breit,
Ruft mit betrübtem Ton: "Rab! Rab!
Gebt mir doch auch einen Knochen ab."
Da kam der liebe Frühling an,
Gar wohl gefiel's dem Bettelmann;
Er breitete seine Flügel aus
Und flog dahin weit übers Haus;
Hoch aus der Luft so frisch und munter:
"Hab Dank! hab Dank!" rief er herunter.

Wilhelm Hey A koldus

Micsoda koldus ez?
Vállára szénfekete kabátot tesz
Ebben a télidőben fut közel s távol
Közel s távol minden ajtó előtt ott téblábol.
Kár, kár- hangja olyan örömtelen
Dobjatok egy falatot!- mondta csöndesen
S a szép tavasz is itt van
Szerette is ezt a hontalan
Kitárta szárnyait, verdesett
S messze a házak felé elrepdesett
A levegőben magasról üdén és gondtalanul
Kiáltott le: köszönet néktek, s eltűnt nyomtalanul.

Wilhelm Hey A holló

Milyen koldus ez,
Ki magára koromfekete kabátot vesz,
És a zord téli időben csak megy és mendegél?
Széles e határon minden ajtó előtt abban bízok, majd megél.
Ott aztán bánatos hangon kiáltja: „Hollók! Varjak!
Kérem, egy darabka csontot nekem is adjanak!”
És lám, megérkezett a Tavasz, a melegszívű,
Ki megkönyörültél a földönfutón, ó, te nagyhírű.
Kitárta hát kormos szárnyait,
S repült a házak felett, elfeledve bántalmait.
A nincstelen a magasban most már oly élénk és üde
„Hála nektek! Köszönet!” jókedvűen kiáltja le.

Tóth Johanna
9.B

Wilhelm Hey A Holló

Kívülről őt mi borítja?
Sötét, ében kiskabátka.
Így lépdél a hideg hóban,
Meg-megállva pár ajtóban.
Szomorúan így kesergett,
Napok óta nem is evett.
Lám Tavasznak lóg a lába,
A koldus már régen várta.
Szárnyát boldogan kitarja,
S messze repült házról házra.
Magasan fent friss és éber,
Hálát zengett énekével.

Baltás Olga
10. B

Hófehérke

A téli szünet előtti csütörtökön – miután megnéztük a szalagavatós videókat – gyalog elmentünk a Ciróka Bábszínházba. A Hamupipőke című előadást láthattuk Vidovszky György rendezésében, ami nem szokványos bábelőadás volt. „Az előadás kidobásra ítélt tárgyak (csomagolópapír, kályhacső, nejlonzsák stb.) játékában elevenedik meg, melyek a gyermekek szeme láttára születnek meg, lényegülnek át. Nem készen kapott, kidolgozott báb-emberkéket lát a néző, hanem használaton kívüli tárgyakat, amelyek csak akkor tudnak igazán életre kelni, ha a gyermek-néző a lelkükbe lát képzelete segítségével.”

Ezekkel a hulladékokkal, kukákkal, behangolt csövekkel zenéltek a színészek, kilenc hangot szólaltattak meg. Nem csak mi néztük nagy érdeklődéssel az előadást, hanem a kisebbek is. Voltak olyan pillanatok, amikor nagyokat nevtünk.

A „hagyományos” Hamupipőkétől sokban eltért: Hamupipőke egy darab selyempapír, a herceg pedig egy nejlonzacskó volt. A szereplők helyszín nem volt fontos, hercegnél vagy a mostoha sabb elem a mesében ugye az egy narancssárga szalag jelké- érdekes módon oldották kihasználva kupakokat való- mese cselekményének fő ele- a jó elnyeri jutalmát, a rossz

végig ugyanazok voltak, viszont a mégis tudtuk, mikor játszódik a házában a jelenet. A legfonto- üveg cipellő, amit az előadásban pezett. A borsó szétválogatását meg. A fizika törvényszerűségeit gattak szét víz segítségével. A mei mégis ugyanazok maradtak: méltó büntetését; és Hamupipő- ke is másnak látszódik, mint ahogy a hulladék. „Ami az egyiknek kacat, a másiknak kincs.” Érdekes elgondol- kodni azon, hogy a mai gyerekek mennyi kész, drága játékot kapnak (ami a kreativitást egyáltalán nem fej- leszti), mégis szívesebben játszanak egy kartondobozzal, dobolnak csövekkel, fakanállal. Ez is ihlette a rende- zőt és a tervezőt. A mese végén feltehetjük kérdéseinket az előadással kapcsolatban a színészeknek, akik nagyon közvetlenül és lelkesen válaszoltak. Többek között megtudtuk, hogy négy hétig készültek; próbák közben is változtattak; a tervező ötlete volt a hulladék felhasználása. Ezután benézhattunk a színpad mögé és felmehettünk a színpadra. Láthattuk, hol készülnek a bábok és az előadásokhoz több ugyanolyan bábót készítenek különböző öltözetben és helyszínen. Bepillantást nyerhettünk a Mikulás szobájába, ahol a játéko- kat javítja, a gyerekek leveleit és a macikat gyűjti. A díszletkészítő műhelyt is megnézhattuk. Utóhatásként tapasztaltam a kollégium lépcsőjén, hogy az egyik jelenet szövegét néhány évfolyamtársam még másnap is mondogatta. (páde bulé...) Bár zenélni nem fogok rajta, azért más szemmel nézek a kukánkra. Nagyon krea- tív és elgondolkodtató előadást láthattunk, mert bizony sokszor nem vesszük észre a belső értékeket, hajla- mosak vagyunk a külsőségek alapján megítélni embertársainkat. Egy szép emlékekkel lettünk gazdagabbak az ünnep előtt. Köszönjük a lehetőséget!

Kecskeméti Réka

Versek

Kálló Bálint: Hívj ha cserélnél!

Kiszálltam az utolsó autóból, amíg még nem volt késő.
Időben szálltam ki, még a négyes kereszteződés előtt.

Felhagytam az utolsó lappal a kártyavárnál,
még mielőtt az széjjelhullhatott volna halommá.

Felhagytam a rosszal, amíg nem késő,
és vártam, hogy lassanként elévüljön.

Kérdéseket mellőztem, szóltál volna,
sajna nem hallottam, fülem azóta is: két lusta kő.

Kiváltam, mint mezőből a temető,
Kiváltam, míg még nem volt késő.

Hallgatok, mert eddig harsány voltam,
hallgatok, mert változtatni akartam és akarok.

Harsány, hangos életem
csendesebbre cserélném
hívj, ha cserélnél!

Kálló Bálint: Kép címe

Aki lehettem volna, aki vagyok
Aki leszek, aki voltam

Aki lehetnél volna, aki vagy
Aki leszel, aki voltál

Nincs ok, nincs magyarázat, nincs határ,
sem semmi anyagi állapot

Aki voltam, aki vagyok, aki vagy aki voltál,
sem semmi anyagi állapot.

Anyagtalanok vagyunk.

Lebegünk egy búzatábla felett, kettesben.

Első randevű.

Ezt a szót ebben a formában már csak
én használom.

Megmaradnak a szokások, és lassan
te is beletanulsz.

Megtanulod a szokásaim.

Dolgokat mindig a nevükön nevezem.

Ez boldogság. Ez öröm, ez szeretet.

Ez alma, ez gyümölcs, ezt szeretem.

Aki lehettem volna és aki mégsem lettem.

Aki vagyok veled.

Aki voltam nélküled.

Aki vagy velem, és

Aki lehetnél nélkülem,

de nem.

Velem vagy.

Velem. Velem és most már

bátran állítom, hogy tényleg

Velem vagy.

Itt vagy.

Ez te vagy. Ez én vagyok.

Ezek mi vagyunk,

egy fényképen.

Ez talán a nyár utolsó emléke

Ez talán az első igazi fényképem.

Ez inkább a nyár első emléke.

A legelső. Amikor megkaptam a nyakláncot.

Vesződtem vele mire felkötöttem,

de végül fent maradt. Azóta más van.

Nyaklánc is változott, és mi is változtunk.

Most már legalizált lett a boldogság.

Itt vagy.

Ez te vagy. Ez én vagyok.

Ezek mi vagyunk,

egy fényképen.

Ez a nyár első emléke.

Fogadd szeretettel:

A kép címe: én és te.

A programok között szerepelt a kisváros, Marne bemutatása. A polgármester is meghívott minket a városházára, ahol beszélgettünk, többek között Magyarország és Németország helyzetéről, nyelvtudásunkról és a programokról. A találkót a helyi újságban is megemlézték.

Ez a három hét nagy kihívás volt számunkra, de sikeresen teljesítettük. Új barátokat szereztünk, sok új élménnyel gazdagodtunk, miközben a nyelvtudásunkat is fejleszteni tudtuk. Nagyon szerencsések és boldogok vagyunk, hogy ez a lehetőség megkaptuk és ezen a programon részt vehettünk.

Nyilas Luca és Suba Borbála

Szép álmokat!

Az alvás fontos, azonban annak mennyisége és minősége nem mindegy – ezzel gondolom, nem mondtam sok újdonságot senkinek. Mint egy azok közül, akiknek már volt „szerencséje” megtapasztalni, milyen is az igazán jó insomnia, szeretnék megosztani veletek pár trükköt, amivel elkerülhető, hogy ugyanabba a csapdába essetek, mint én.

- Egy alvás körülbelül öt-hat másfél órás ciklusból áll. Egy-egy ilyen ciklus végén éberek vagyunk, mint mondjuk a közepén, a vekkert célszerű tehát ilyenkorra beállítani. Tanácsos olyan zenét választani ébresztőnek, ami lassú, lágy és nem hozza rád a frászt (egy jól megválasztott filmzene kiválóan működhet például). Pár percig csak fekjüdj az ágyban, próbáld összeszedni a gondolataidat, nyújtózkodj, ne várd el magadtól, hogy egy perc alatt ki fogsz ugrani az ágyból, mert úgysem fog sikerülni. Ha viszont már úgy érzed, hogy magadnál vagy, kelj fel és csinálj valamit: nézd át, hogy mi vár rád aznap, vedd be az ágyad, igyál egy bögre teát vagy kávét. (Ez nagyon fontos! Ha belegondolsz, az elmúlt hat hét órában nem ittál semmit, a szervezeted igényli a folyadékot.) Ha nincs is időd reggelizni, akkor is próbáld meg három falatot bekapni. Törekedj egy reggeli rutin kialakítására: ha mindig ugyanazt csinálod felkelés után, egy idő után automatikus lesz, hogy ezek a cselekvések a nap kezdetét jelentik majd számodra.

- Hasznos lehet egy „órarend” kialakítása – ha minden nap ugyanakkor fekszel le és kelsz fel, sokkal könnyebben alszol el, illetve ébredsz fel, mintha össze-vissza aludnál. Egy ilyen rendszer kialakításakor azonban ne feledd, egyéntől függően ugyan, de az embereknek általában 12-15 perc kell ahhoz, hogy elaludjanak. Ha azonban még húsz perc után is ébren vagy, akkor ne erőltess, kelj fel és csinálj valamit, amitől általában elálmosodsz. Ha több alvásra van szükség, fekjüdj le hamarabb – a felkelési időpontot próbáld meg lehetőleg mindig fixen tartani. (És igen, ez azt is jelenti, hogy célszerű lenne hétvégén is korán kelni, de... ezt inkább hagyjuk.)

- Egy esetleges esti rutin is ugyanolyan jól működhet, mint a reggeli. Egy forró zuhany ellazítja az izmokat (sokan javasolják a levendulás tusfürdőt), ha pedig már nincs fontos dolgod aznap, akkor kapcsold le a nagyobb lámpákat, ez is nyugtató hatású. Lefekvéskor lazítsd el az izmaidat (próbáld meg nem egyszerre az összeset, hanem szép lassan, izomcsoportonként, így kisebb az esélye, hogy egy véletlenül kimarad), majd ürítsd ki az agyad.

- Ha szeretsz esténként olvasni, a legjobb, ha azt hagyományos, papír alapú könyvből vagy olyan könyvolvasóból teszed, aminek nem fényes a képernyője, nem pedig telefonról. Törekedj a mobiltelefon mellőzésére, mert túlságosan élnéki az agyat.

A legegészségesebbnek a háton és a jobb oldalon történő alvást tartják. A bal oldalon és főként a hason történő pihenéskor a tested súlya ránehezedik a szívedre, ami hát... biztos nem tesz neki jót. Ne tedd egyik bokádat a másikra, a sarkaid legyenek az ágyon.

Ámbátor ez tényleg csak néhány tipp, ezek megfogadásával komoly változásokat érhetnek el. Ne essetek kétségbe, ha az első nap még nem érzitek az előző éjszaka áldásos hatását, egyéntől függő, hogy ki mennyi idő alatt szokik hozzá egy ilyen rutinhoz (ez extrém esetekben akár két hét is lehet). Mindez természetesen azt is igényli, hogy jól megszervezett napotok legyen és tudjátok jól beosztani az időtöket. Talán elsőre ez a sok szabály betarthatatlannak tűnik, de próbáljatok meg ragaszkodni hozzájuk.

Remélem, hasznosnak találtátok ezt a kis összefoglalót, s ha nem is az összes trükköt, de néhányat használni is fogtok. Kevés dolog tud úgy kiborítani egy tinédzsert, mint az alváshiány, szóval... *szép álmokat!*

Fodor Zsuzsa

Bolyaisok Németországban

Nyilas Luca és Suba Borbála beszámolója

Mivel a Bolyai 2008 óta DSD vizsgaközpont és PASCH-iskola is, ez év tavaszán ismét lehetőségünk nyílt arra, hogy megpályázzunk egy három hetes ösztöndíjat Németország északi területén, Marnéban. Az ösztöndíj elnyeréséhez egy esszét kellett írunk egy olyan témában, amely Magyarországot és Németországot egyaránt érinti. Aktuális témát kerestünk, és a demográfiai változásokat elemző pályamunkánkkal sikeresen szerepelünk, így júniusban 10 másik magyar diákkal elindulhattunk Németország felé. A programot a német állam finanszírozta az utazás kivételével, amit idáig a magyar diákoknak kellett állnia, azonban ez évben olyan szerencsések voltunk, hogy a magyar állam külön buszokat biztosított számunkra, amiért nem kellett plusz költséget fizetni.

Az út több mint 14 órás volt, de az idő kellemesen telt el, hiszen megismerhettük magyar társainkat és kísérő tanárunkat. Kollár Melinda tanárnő állandóan a segítségünkre volt, mindig meghallgatta problémáinkat. A 12 főből álló csoportot 11 lány és 1 fiú alkotta. Mindenki kedves volt, az új barátságok szerzésével már az elején sem volt problémánk. Kötődött néhány szorosabb is, akikkel azóta is tartjuk a kapcsolatot. Jó volt Magyarország különböző területein élő diákokkal is beszélgetni. Sokan a fővárosból, Budapestről jöttek, de volt, aki Esztergomból, Szegedről, Szekszárdról vagy épp Pécsről érkezett.

Mikor megérkeztünk Marnéba, a fogadó családunk már nagy izgalommal vártak bennünket.

Mindketten szerencsésnek mondhatjuk magunkat, ugyanis a családunk nagyon kedvesek és gondviselőek voltak. Mindenben segítettek és mindent megtettek értünk, így igazi családtagnak érezhettük magunkat. Hétköznap délutánként sok időt töltöttünk együtt: játszottunk, beszélgettünk, élveztük egymás társaságát. Megmutatták nekünk a környező városokat és látványosságait, például Friedrichskoogot, ami az Északi tenger partján fekszik, illetve Heidét, ahol Európa legnagyobb piactere található. Számunkra a legnagyobb élmény az volt, mikor „németországi testvéreinkkel” együtt Sylt szigetére utaztunk. Sylt Németország legészakibb részén fekszik. Homokos tengerpartja minket is elbűvölt, mint ahogy a többi odautazót. Hála a meleg időnek elmondhatjuk, hogy úszunk az Észak-tengerben.

Rossz érzéssel töltött el azonban minket, hogy hétköznapként iskolába kellett járnunk, míg Magyarországon a

diákoknak már nyári szünetük volt.

A kinti gimnázium Európa-iskola címet visel, mivel több országgal is kapcsolatban áll, ugyanis az ottani diákoknak iskolás éveikben kötelező legalább egy cserediákot fogadni.

Az iskola hangulata más volt, mint a hazaiaknak. A folyosó falait diákok színes festményei díszítették, a szünetekben az aula meg volt telve a diákokkal, senki sem maradt az osztálytermekben. Érdekes volt még, hogy milyen sok fiatal tanár tanít, mennyire közvetlen a tanár-diák kapcsolat és hogy a 90 perces tanórák milyen kellemes hangulatban teltek el.

Szerencsénk volt nekünk is néhány ott tanítóval találkozni, akik érdekesebbnél érdekesebb órákat tartottak számunkra. Tanultunk például egy nagyon híres, ma is élő német pop zenésztől Cróról vagy a manapság elterjedt Slam Poetryról. Izgalmas volt nem magyarul, hanem németül rímeiket faragni, és kicsit elgondolkodni az életről. Természetesen Németországról is sok új információt megtudhattunk és kicsit jobban megismerhettük.

Naponta két óránk volt délelőtt, ami kétszer 90 percig tartott. Utána mindenkinek a saját cserepartnerével kellett mennie az éppen aktuális órára.

Programjainkat Frau Herse, az iskola egyik tanára szervezte meg. Voltunk a dán határ melletti Flensburgban, és a környék legnagyobb városában, Hamburgban is. A már említett Friedrichskoogban a fókamentő állomáson új információkat kaptunk az ott élő fókákról. A környék legkedveltebb programja, ami sok turistát is odavonz, az ún. Wattlaufen. Az Északi-tenger sekély, iszapos parti része, ami apály idején nincs víz alatt, lehetővé tette a számunkra, hogy a tengerben „túrázhassunk” és az iszap élővilágát megismerjük.

BOHÓC, ÉJFÉL UTÁN

Van valami egészen különleges, valami megmagyarázhatatlanul szelíd az éjszakai város látványában. Talán a színes pontokká zsugorodott autók teszik, talán az olcsó szagok, amik összekeverednek és egy egzotikusan keserű gombóccá sűrűsödnek össze Vernon torkában.

Kint minden sötét, megnyugtató és bágyadtan pöttyös. A buszban egy kínai nő hangja terjed szét, mint valamiféle sűrű, láthatatlan mérreg.

Levegőt...

A valódi életben nincsenek hősök, ezt Vernon is nagyon jól tudja. Bohócok viszont igenis vannak: ők azok, akik a sötét aluljáróban várnak az ártatlan királykisasszonyra, hogy aztán összekössék kezeit és lábait, befogják a száját és eltüntessék a föld színéről. Az évek alatt Vernon megtanulta, hogy nem szabad mindenkiben megbízni, akinek mosolyt festettek az arcára.

Az üveg hűvös, homloka viszont lázasan forró, érzi a lüktetést, érzi, hogy nem tudja nyitva tartani a szemét.

Ilyenkor az idő szinte megáll.

Napközben csak úgy vágat, egyik teendő a másik után, szemei előtt szinte összefolynak a határidők fekete betűi és mások száraz, kétségbeesett lehelete, a röptében elfogyasztott leves még szinte le sem csorgott a nyelőcsövén, máris fel kell állnia, mennie kell, haladnia, előre ország népe, harcra...!

De esténként végre ő is és az idő is megpihenhetnek.

Ilyenkor minden más, nyugodtabb, magányosabb, mégis valahogy családiasabb.

Ilyenkor Vernon pénzt ad a kéregetőknek, pedig egyébként eszébe sem jutna.

Ilyenkor a lámpa később vált pirosra.

Néha az emberek talán túl sokat várnak el maguktól és az éjfél utáni bohócoktól.

A nappali bohóc olyan, mint a tavaszi fesztivál: színes és vad, az emberek pedig *imádják*. Az éjfél utáni bohóc jobban hasonlít másra, mint saját magára, ám még ő is ártalmatlan – azonban ha sokat iszik, kegyetlenné válik és *pusztít*. Az éjfél utáni bohóc egyszerre csendes tolvaj és kegyetlen gyilkos. Felgyújtja a kacsalábon forgó palotát, megöli a derék szolgát és elrabolja a királykisasszonyt, majd *élve elássa* a metró alá, oda, ahol soha nem találja meg senki.

Néha viselkedése egyértelműen arra utal, hogy maga Vernon is kezd éjfél utáni bohóccá válni. Igaz, ő nem királykisasszonyokat temet a föld alá, ő saját magát. Mindez akkor kezdődött, mikor először látott mesterséges fényt és érezte csupasz bőrén a hideget, mikor belesírta magát ebbe a monoton, kóbormacska-szürke világba.

Vernon csak aludni akar. Szó szerint addig álmodni, amíg az idő el nem folyik, ki nem apad.

Talán az elrabolt királykisasszony *küzd*.

Talán.

Talán addig rúgkapál, addig ordítózik, amíg össze nem esik.

Vernon is küzdene, ha lenne oka rá.

Belőle soha nem lesz virágzó cseresznyefa, ha meghal.

A királykisasszonyból viszont igen.

Fodor Zsuzsa

GÓLYABÁL '15

Közel egy éve a nyílt napon csak reménykedtünk abban, hogy az aulában minket is bolyais gólyákká avatnak majd 2015-ben. Az álom október 16-án vált valóra.

Délelőtt éreztették velünk a felsőbb évesek, hogy mi itt a legkisebbek vagyunk. Túlestünk a hagyományos „beavatási szertartásokon” pénteken délelőtt. Mikor beléptünk az iskola ajtaján, már citrompótlóval fogadtak minket a „nagyok”. Esélyünk sem volt kibújni a feladatok végrehajtása alól. Akinek szerencséje volt, az felért a tantermébe, akinek meg nem, az énekelt vagy törpejárásban „futott” pár kört az aulában. A szigszalag mennyisége megcsappant, mivel ezzel ragasztották össze évfolyamtársainkat, osztálytársainkat. Megszámoltuk a bolyais csempéket, mértünk 10 centis vonalzóval korlátot, fújtunk lámpát, énekeltünk a sulirádióban, táskát cipeltünk. Ebédszünetben mozgáskoordinációnkat fejlesztettük. A gólyáknak videoklipet kellett utánozni. Aki nem tud táncolni, annak hosszúnak tűnt, aki pedig tud, az jobban élvezte. A nagyok a páholyból nézték a kis gólyák szárnypróbálgatásait. Este már mind izgatottan vártuk, hogy a „világot jelentő deszkákra” léphessünk szüleink büszkeségére.

Az általános tagozat mutatta be először műsorát az osztályfőnök ajánlásával.

Már szeptember elején elkezdtük a „balett órákat”. Általában a dráma órákon próbáltunk – köszönjük a lehetőséget Dominek Zsolt tanár úrnak. Jól éreztük magunkat a próbákon, sokat nevtünk, a fiúk kecses mozdulatai gyakran mosolyt csaltak az arcunkra. Összekovácsolódott az osztály. Megpróbáltuk a legjobbat kihozni magunkból és csapatként együttműködni. Megyeri Alex volt a zenei szerkesztőnk, aki zongorán kísért minket. Az osztálylétszám és a fiú-lány arány pont megfelelő volt ahhoz, hogy párban tudjunk táncolni, viszont egy osztálytársunk iskolát váltott, így kénytelenek voltunk felkérni egy évfolyamtársat. Válik Feri A osztályos tanuló vállalta, hogy egy szereplés erejéig az osztálytársunk legyen. A koreográfia alapja egy videó volt. Az élőzene különlegessé tette a műsorunkat... és a rózsaszín tütü.

A matekosok egy tanítási napot mutattak be. Láthattunk fizika-, földrajz-, rajz- és történelemórát is.

„A gólyabáli műsorra való felkészülés nehezen ment, harminchárom diákot kordában tartani nem a legegyszerűbb feladat. A műsorunk egészen a főpróbáig változott, mígnem egy kész műsorra csiszolódott össze az egész, egészséges bakimennyiséggel megspékelve.”

(Csík Laura)

Átok rátok, szénhidrátok!

A csokoládé minden ember életében alapvető dolog, és bár tudjuk, hogy nem egészséges, mégis nagy örömmel fogyasztjuk. Ennek részben az is az oka, hogy a csokinak köszönhetően boldogsághormon termelődik az agyunkban, emiatt a csokit örömforrásnak is szokták nevezni.

Most, hogy (winter is coming) közeleg a tél – és vele együtt a hideg is – mindenki szívesebben tölti ideje nagy részét a meleg lakásban üldögélve, lényegesen kevesebb mozgást végezve. Ezzel önmagában még nem is lenne gond, ha a nyomott idő átvészeléséhez nem ennénk annyi csokoládét, szaloncukrot és úgy általában édességet. Ezekből persze igen sokat szoktunk fogyasztani a karácsonynak és egyéb ünnepeknek köszönhetően, így jobban járunk, ha tüzetesen szemügyre vesszük a csomagolást, és nem csak azt nézzük, hogy néz ki, hanem azt is, hogy mit tartalmaz. Ebben nagy segítségünkre lehet egy szakértő. Engel Károly, aki 16 éve csokigyártással foglalkozik, szívesen elmagyarázza, mire kellene odafigyelnünk szaloncukorvásárlás közben.

– A szaloncukor minőségének is különböző fokozatai vannak, amelyek tartalom szempontjából igen különbözőek. A legalsó fokozata, amikor szinte nem is tartalmaz természetes alapanyagokat. 80-85%-át növényi zsírok és cukor, ízét mesterséges, laboratóriumban előállított aromáknak köszönheti, külsejét pedig bevonómasszával teszik látványossá.

– A második fokozata már kekszet is tartalmaz ízesítésképp, és a szaloncukrok esetében mesterséges aromák helyett bioaroma, bevonómassza helyett pedig belga csokit használnak.

– A legfelső fokozata már semmilyen mennyiségben nem tartalmaz mesterséges alapanyagokat. Rizsszirupot használnak glukózszirup helyett, kókuszolajat növényi zsír helyett, és nincs benne tartósítószer sem. Az igazi finomságot az adja, hogy már nem bevonómasszával, hanem belga csokival veszik körül.

Ha ezt látod, szabad: nádcukor, kókuszszír, rizsszirup

Ha ezt látod, tilos: soványtejpor, kakaómassza, vajzsír, szójalecitin

Az, hogy valakitől „tilos” csokit kapsz, nem jelenti azt, hogy utál, csak ő nem olvasta ezt a cikket.

Csenki Janka

Bolyaisként Berlinben

Amikor tavaly ősszel jelentkeztem a DSD-iskolák számára meghirdetett „Lesefüchse“ (magyar fordításban „olvasó rókák“) elnevezésű irodalmi elemző és vitaversenyre, a feladat szokatlansága keltette fel az érdeklődésemet. Négy kortárs ifjúsági regényt kellett elolvasni és a többi diákkal vitát folytatni róluk. A verseny három fordulóból állt, s mivel az iskolai forduló után az országos versenyt is megnyertem, én képviselhettem Magyarországot a Berlinben megrendezett világversenyen, amelyen minden olyan ország képviseltette magát, ahol vannak DSD-iskolák. (Ezek olyan középfokú iskolák, amelyek a német állam által támogatott német nyelvi diploma elnevezésű felsőfokú nyelvvizsga vizsgaközpontjaként működnek, mint Kecskeméten a Bolyai.)

Magyarországról ketten utazhattunk Berlinbe, a tanárnőm, Megyesiné Vikor Aranka és én, ahol egy teljes hetet tölthettünk most szeptemberben.

Fantasztikus programon vettünk részt. Ellátogattunk a német parlamentbe, ahol nemcsak a kupolából élénk tárló csodás kilátásban gyönyörködhattunk, de találkozóra is invitáltak az országgyűlési képviselőkkel. Kulturális programokat is szerveztek a számunkra. Például voltunk a Grips színházban, ahol a most nagyon népszerű „Linie 1“ című musicalt láttuk, és töviről hegyre megmutatták a belvárost is egy gyalogos vezetés során. Persze volt szabadidőnk is, tudtunk shoppingolni, fagyizni vagy csak egyszerűen sétálgatni.

Aztán csütörtökön került sor az elődöntőre is. Itt egyelőre közönség nélkül döntött a zsűri arról, hogy ki juthat tovább a pénteki döntőbe a 13 különböző nemzetiségű versenyző közül. Sikerült bekerülnöm a hat döntős közé, s így pénteken jó 200 néző előtt indulunk neki a vitának.

Klassz hét volt. Igazán inspiráló az volt benne, hogy sokban hasonló, de alapvetően mégis egymástól egészen különböző fiatalokkal kerültem össze. Elámultam azon, hogy a többiek mennyire céltudatosan készülnek az egyetemi tanulmányaikra, és építik a karrierjüket. És persze azon is, hogy mennyire szeretnek olvasni. Nagyon jó hatással voltunk egymásra. Én személy szerint biztos, hogy nagyon sokat tanultam a többiektől, már csak azért is, mert ennyi egészen más mentalitású emberrel egy egész héten át együtt lenni, beszélgetni, szórakozni, rengeteg tapasztalattal jár. Látni, hogy hogyan viselkednek, milyen szokásaik vannak, hogy látják a dolgokat, roppant tanulságos volt. Annak meg külön örültem, hogy menni előítéllettel lettünk könnyebbek ezen a héten.

Összességében ez volt életem egyik legizgalmasabb hete, s bármikor újra részt vennék, ha lehetne. Most látom, hogy nekünk fiataloknak, nagy szükségünk lenne arra, hogy hasonló élményekben legyen részünk. Hiszen fantasztikus érzés, hogy most már olyan barátom is van Lettországbán, Oroszországbán, sőt Mongóliában is, akikkel komolyabb témákról is tudunk eszmét cserélni.

Mangold Henrik

A nyelvi előkészítősök tánccal készültek.

„Heti háromszor próbált mindkét csapat, németesek és spanyolosok kettő-kettőt. Volt egy közös próbánk, a spanyolosok reggel, még az első óra előtt próbáltak, a németesek pedig lyukas-órákban, az ötlet ugye a sulirádió volt, ehhez megszereztük a rádió kezdőszignálját, és kerestünk spanyol, német meg angol zenéket. A spanyolosoknak magával a tánccal gyűlt meg a bajuk, mert nehezen találták meg a "ritmust", a németeseknek pedig a zeneválasztással volt gondjuk, de végül összehoztuk.” (Szép Regina)

Az angolosok és Dr. Harnos István tanár úr musical előadását vastappsal jutalmazta a közönség.

„Több változat után, együtt találtuk ki, az osztályfőnök és a tanárok sokat segítettek. Csipak Blanka írta a forgatókönyvet, Hajnal Martin csinálta a technikai részt, Nagy Dániel tanította be a koreográfiát. Sokat készültünk órákon is. Még pár nappal előtte is történtek változások, ekkor kértük fel a szereplésre Harkai Hajnalka tanárnő. Izgultunk a műsor előtt, de az egészet nagyon élveztük és jól szórakoztunk.” (Andó Csilla)

A tesisek egy kisfilmet készítettek, melyben megmutatták tánc tudásukat és humorukat.

„A videós részét nagyon élveztük. Hogy ki mit csináljon, azt 1-2 napba telt eldönteni, a videó elkészítése vágással együtt 2 nap volt. (Válik Ferenc)

A gólyaműsorok után érkezett a várva várt avatási ceremónia. Az első évfolyam gólya-egyenruhában (gólyacsőr, úszósapka, napszemüveg, cumi, strandpapucs zoknival, gallér, bolyais póló) felsorakozott a színpadon. Megízlelhattuk a Tudás Étélet és Italát, melynek összetevőit pontosan a mai napig sem tudjuk. Hagyma biztosan volt a „kókuszgolyóban”, viszont azt nem tudjuk, hogy miért volt kék az italunk. Túléltek az est legnagyobb próbatétel... A gólyaesküt fél lábon állva egyszerre zengtük. Mikor a színpadról lesétáltunk, meghajoltunk Bolyai Szent Tőke előtt. Ezután vonultunk vissza a tantermeinkbe, ahol megvendégeltük tanárainkat és családtagjainkat. Nagyszerű alkalom volt ez arra, hogy szüleink és tanáraink találkozzanak és beszélgessenek egymással. Finom, hagyma nélküli ételek és nem kék színű italok voltak a megterített asztalokon. Közben jót buliztunk az aulában.

Egyszer mi is leszünk nagyok... Nem felejtünk!

Kecskeméti Réka

A koli

Egyetlen szó. Egyszerű és mégis bonyolult. Hogy miért? Mert mindenkinek mást jelent. Például az utca emberének csak egy nagy sárga épületet a város többi monstruma között. A szomszéd Jucika néniének csupán csak egy hely, ahol a neveletlen kölköket elszállásolják, ezzel lehetőséget adva nekik arra, hogy szeretett szülei- ket hátrahagyva boldogan éljék a „huligánok” életét. Viszont kedves Jucika néni honnan is tudhatná azt, hogy mi lakozik a citromsárga falak mögött? Szegényke már olyan vén, hogy lassan bérelhető számára egy hely a Kotlósi temetőben...Na, igen nagyon elkalandoztunk a témáról...

Szóval a koli... Egy nevelőnek nem más, mint a mindennapos munkahely. Ahonnan a munkát befejezve rohannak a közeli patikába egy nyugtatóért vagy fájdalomcsillapítóért. A gyerekek szemtelensége miatt idegösszeroppanás miatt... A huligánok ilyenkor szokták énekelni a Hull a szilva a fáról-t. A gyógyszereket pontosan ezért írták föl nekik a házi orvosok, mer így nekik legalább nekik se kell nap mint nap végighallgatni a nevelők panaszait.ezt. Kollégium: Magam csak nyersen ízeletem e szót, mert igazán nem lenne kedvem megvezetni a kedves olvasót....Hogy számomra mit is jelent? Egy helyet, ahol 5 teljes napot kell túlélnünk furcsa nevelőkkel, Portanyóval s Portapókkal 3 órás szilenciummal, 5 csillagos kajákkal, és különböző fajtájú háziállatokkal, akik szívesen foglalják el szobánkat, ha az ablakot nyitva felejtik valamelyikőnk....Ronda zöld bogarak melyeket délutánonként nagy sikítások közepette tessékelnünk ki a szobából. Sőt, néha már az az érzésem, mintha mi lennénk az állatok ők meg a nézőközönség. A kolisok élete csupa kacagás és móka!

A nevelők szeretettel gondoskodnak arról, hogy a mindennapjaink eseménydúsak legyenek, s hogy ne unatkozzunk, örömmel gazdagítják napjainkat 3 órás szilenciummal. Ám itt nem a szürke színű anyagra kell gondolni. Hanem a tanulószobára. Arra a 180 percre, amit nekünk, külföldieknek a bevándorlásunk miatt kell végigtanulnunk. Az este. 18:44 -kor már mindenki ott toporog az ebédelő előtt, s éhesen várják azt, hogy a konyha főnökei, úrnői beinvitálják az éhes társaságot egy fenséges lakomára. Ilyenkor már mondhatni a jegyüket rágják, mert olyan éhség gyötri őket. Jöhet árvíz vagy pusztíthat tűzvész, őket csak az érdekli, hogy eljussanak az étkezdébe. 18:45 -kor megszólal a hangszóróból kedves Portanyó hangja: Jó estét diákok jó étvágyat a va-

csorához! Vacsora után a nép szétszéled... Ki felmegy magolni a holnapi anyagot, ki lent marad az aulában. Az aula. Az az a hely, ahol a lányok és a fiúk is találkozhatnak, a hosszú nap után végre kicsit kiengedhetik a gőzt, és szórakozhatnak egy picit. Van olyan, aki ezt az időt a kedves Zsókával, a koleszosok 2. anyukájával töltik. Vannak, akik a fotelokon ülve „bandáztatnak”. Ők a gólyák, akiknek szinte még ott a tojáshéj a fenekükön, de már kisajátították az aula egy részét, aztán lent – igaz elszórva – megtalálhatóak a szerelmes párok. Néha úgy falják egymást, mintha a lány lenne a finom muffin, a fiú pedig, aki boldogan beleharap. Ám, hogy ők se élvezhessék teljesen az együtt töltött időt, Gyula bácsi – az egyik portás – árgus szemekkel figyeli őket. 21:30 -kor az összes emberkét felzavarják szobákba, akik néhol könnyes búcsút véve köszönnek el egymástól. Sietniük kell! Hiszen a fürdést is időhöz kötik. Vannak nevelők, akik 10 órakor bezárják az ajtókat. A gyerekek másik nagy kedvence az, amikor a szobákban 21:30-kor lekapcsolják a központi világítást. Ekkor általában a vaksötétben kell tapogatóznod, hogy a kislámpa kapcsolóját megtalálva újra világosságot csempéssz a szobába. Csupán csak arra vigyázz, hogy a fénytelen helyiségben ne ess hasra, és lehetőleg a bokádat se törd ki.

Mi személy szerint szeretjük az éjszakákat. Igaz, hogy már túl vagyunk 3 sírós éjszakán (amikor a srácokat elküldtük a pokolba), 4 szerelmi bánaton (amikor megfogadtuk, hogy soha többet nem leszünk szerelmesek), egy veszekedésen és folytonos szeret nem szeret találgatásokon, mégis azt érezzük, hogy így teljes az életünk. 23:00-kor nyugovóra térünk és átadjuk magunkat a boldog és kellemes álmoknak...

A reggel. Hajnali fél 7-kor nagy örömeinkre megszólal a hangszóróból Pali bá, aki tudatja velünk, kinek van születésnapja, és hogy mi lesz a reggeli. Gyorsan kipatansz az ágyból, felöltözöl, irány a fürdőszoba, és már lent is vagy enni. Reggeli után pedig nyomás a suliba! Az a legjobb, mikor 60 fokban tudatosul benned az, hogy az iskola pokoli messze van a kolitól...

Bemész, vége a napnak és minden kezdődik előlről...

A program befejeztével megkerestem a többieket, majd ismét a D Csarnokba mentünk, ahol volt egy elkülönített rész, ami a japán fesztiválok hangulatát keltette. Itt játékokat lehetett kipróbálni, valamint hagyományos japán ruhákat lehetett felvenni. Utóbbinál a segítő lány nagyon kedves volt, nevetett, amikor az egyik fiú női ruhát szeretett volna felpróbálni, majd meg is örökítettük, ahogy a lánnyal pózolt. Mivel nem maradt sok időnk, azt találtuk ki, hogy az egyik asztalra kitett társasjátékkal játszunk, melynek a lényegét az ott lévő srác el is magyarázta.

Sajnálunk, hogy végül csak egy játékra jutott időnk, hiszen nagyon jól éreztük magunkat, de még ott eldöntöttük, hogy következő Conon ismét játszunk valamit. A búcsú után hullafáradtan, de rengeteg élménnyel gazdagodva szálltam fel a vonatra, és már nagyon várom, hogy megint mehessek MondoConra.

Ha kedvet kaptatok a Conozáshoz, akkor gyertek el egyszerű is, hiszen a jókedv itt garantált! :)

Nagy Anett

Nézd a pozitív oldalát!

A nemzeti köznevelésről szóló törvény szerint 2016-tól kezdve az érettségi bizonyítvány kiadásához 50 óra közösségi szolgálat teljesítése szükséges.

Ezt meghallva kisebb sokkot kaptam, hogy ez a rendelkezés már az én évfolyamomat, vagyis engem is érint, és arra gondoltam, a mindennapos testnevelés és a heti 35 kötelező tanítási óra után már megint a nyakunkba varrnak egy újabb terhet. No, mindegy, megpróbáltam pozitívan hozzáállni és kihozni magamból a legjobbat ezen a területen is.

2013 nyarán el is kezdtem a Kecskeméti Vadasparkban önkéntes munkát végezni. Mivel szeretem az állatokat, gondoltam ez megfelelő helyszín lehet. Két héten keresztül minden nap 8–11-ig dogoztam. Pénz persze nem jár az önkéntes munkáért, de nem is bánom, mert nagyon jól éreztem magam. Feladatom főként az állatok ételének előkészítése, ketreceknek takarítása volt. A csacsikkal és a pónikkal különösen megkedveltük egymást, pár alkalom után, már boldogan szaladtak elém. Az egyik ott dolgozó gondozóval sokat beszélgettünk az állatokról, érdekességeket mesélt róluk, és bemehettem vele olyan ketrecekbe is, ahova igazából nem lett volna szabad. Megnézhettem, ahogy eteti az oroszlánokat, tigriseket, majmokat. Páran a gondozók közül viszont nem nézték jó szemmel, hogy ott vagyok, és, hogy még kivételeznek is velem. Megtanultam nem odafigyelni rájuk. Ezzel is fejlődtem emberileg. Megtanultam velük együttműködni és együtt dolgozni annak ellenére, hogy tudtam, a hátuk közepére sem kívánnak.

Ez a rövid beszámoló személyes élményeimről csak egy példa arra, hogy a közösségi szolgálatot is lehet élvezni és nem úgy felfogni, mint egy kényszert. Rengeteg területen végezhetünk munkát és szerintem mindenki meg tudja találni a hozzá legközelebb állót. Például sporteseményeken is lehet segédkezni, környezet- vagy katasztrófavédelmi feladatokat is ellátni, vagy idős emberek mindennapjait szebbé varázsolni.

Ha valaki megkérdezné engem, hogy milyen célt szolgál ez az egész azon kívül, hogy rabolja az időnket, azt válaszolnám: igenis fontos, hogy már ilyen korban megtapasztaljuk, illetve bepillantást nyerjünk egy-egy munkakörbe. Emellett nem csak a közösség javát szolgáljuk, hanem a saját bőrünkön tanulhatunk az empátiáról és a konfliktuskezelésről. Valamint úgy gondolom, hogy a közösségi szolgálat által átélt élmények a személyiségünk formálásához is hozzájárulnak, ezért mindenki számára fontosak az így szerzett tapasztalatok, mert ezek az életben még nagy hasznunkra válhatnak.

Kovács Barbara

Élménybeszámoló a MondoConról

Ha szeretnél kilépni a szürke hétköznapokból, és egy kis szórakozásra vágysz, akkor a MondoCon-t neked találták ki!

Mi az a MondoCon?

A MondoCon Magyarország egyik legnagyobb geek rendezvénye, mely negyedévente kerül megrendezésre Budapesten, és már több, mint 10.000 látogatóval bír. Évekkel ezelőtt a japán rajzfilmek és képregények rajongói számára hozták létre, de ma már rengeteg programmal várják például a videójátékok és e-sportok, valamint a fantasy- és sci-fi filmek iránt érdeklődőket is.

De hogy ne csak untassalak titeket az unalmas tényekkel, rá is térnék arra, hogy egy átlagos Conozónak -jelen esetben nekem- hogyan telt a 2015-ös Őszi MondoCon, amit a többiekhez hasonlóan már én is izgatottan vártam. Szombat reggel a vonatról leszállva már rutinosabban indultam a rendezvény helyszínére, hiszen nem ez volt az első Conom, de hogy mégse induljon olyan zökkenőmentesen a délelőtt, majdnem sikerült eltévednem. Ilyen helyzetekben szokott jól jönni, hogy a MondoConon nagy hagyománya van a cosplayezésnek, azaz beöltözni valamilyen karakternek, hiszen akik jelmezben és színes parókában mászkáltak ezen a hétvégén, azokról feltételezhető volt, hogy oda készülnek menni. Így hát követtem az első társaságot, amit észrevettem, egészen addig, míg oda nem értünk a helyszínre. A bejárat előtt kétfelé ágazott a sor, de az egyikben több ember várakozott, mint a másikban. Mivel én elővételesen vettem a jegyem, a rövidebb sorba kellett beállnom. Pont jó időben érkeztem, kapunyitás után nem sokkal már meg is kaptam a karszalagomat, és már bent is voltam. Saját tapasztalatom szerint minden rendezvény szórakoztatóbb, ha társaságban töltjük el a nap nagy részét, de természetesen nem kell pánikba esni akkor sem, ha csak egyedül tudunk menni, hiszen az ilyen helyeken nagyon könnyen lehet ismerkedni az emberekkel. Én is itt ismertem meg azokat, akikkel együtt szoktam Conozni. Miután egy előre megbeszélte helyen találkoztam velük, egy darabig még nézegettük a programfüzetet, majd eldöntöttük, hogy amíg nem lehet használni a táncszőnyeget, a Karaoke teremben üljük el az időt. Úgy voltam vele, hogy ha már ott vagyunk, akkor én is kipróbálom, milyen japánul énekelni idegenek előtt, és annak ellenére, hogy hamis voltam, örömmel nyugtázhattam a végén, hogy senki se kapott fülrakot. Ezután a Fogadóba mentünk, ahol a vásár van, és egy elkülönített

rész, melyben kipróbálhattuk, hogy milyen is, ha a monitoron megjelenő nyílak szerint kell táncolnunk. A társaságunkból az egyik fiúnak annyira bejött, hogy benevezett a kezdő szintű versenyre is. A Fogadót elhagyva a rendezvény csarnokai közötti úton sétálgattunk, és cosplayesekkel fotózkodtunk, majd a nagyterembe mentünk, ahol az AMV Mortal Combat-ot tartották. A feladat egyszerű volt: választani kellett, hogy a két-két levetített videó közül, hogy melyik tetszett jobban. Miután ennek is vége lett, megkerestük az eltűnt társainkat, és bementünk a D csarnokba, ahol leginkább a gamereket érdeklő programok voltak, mint például egy színpad, ahol e-sportokat lehetett nézni, valamint rengeteg játék, melyet bárki kipróbálhatott. Majd ugyanitt megtartották Szópárbajt is, amin a poén kedvéért egyikünk indult. A verseny másfél órára volt kiírva, így a "táncszőnyeges haverunk" is visszaért, akinek persze elfelejtettünk szurkolni, de így is elérte a harmadik helyezést. A Szópárbajon volt több vicces pillanat is, és az utolsó forduló végén a 2. helyet zsebeltük be. A MondoCon helyszínén aznap már csak 1-2 órát töltöttünk, majd elindultunk a Conszállásra, ami nekem új dolog volt, hiszen most voltam először MondoConon mindkét napon, ezért eddig nem volt alkalmam kipróbálni. A helyre nem is volt panaszunk, az árát simán megérte. Ráadásul wifi is volt, így tudtunk videómaratonot tartani. Reggel kipihentebben mehettünk vissza Conra, ahol meglepődve tapasztaltam, hogy sokkal kevesebb ember volt, mint szombaton, bár ez valahol érthető is. Nekünk is lazábban telt a nap, amita nagy népszerűségnek örvendő Magyar AMV Rettenet megnézésével indítottunk, melyen vicces jeleneteket vágtak össze magyar szinkronnal az animéből. Ezt követve se hagytuk el helyünket, hiszen az AMV verseny is érdekelt minket, melynek versenyzői jobbnál jobb videókat állítottak össze. A többieket sajna nem igazán érdekelte a nem sokkal ezután következő Cosplay Performance verseny, ahol jelmezben kellett a karakterrel kapcsolatban előadni valamit, ezért egyedül figyeltem a műsort. Nem is bántam meg, hogy ott voltam, hiszen több szórakoztató produkciót is láthattunk, például a "Jégvárás - Legyen hó" paródiáját, vagy a "Böngészők és közösségi oldalak közös buliját".

hogy az iskola pokoli messze van a kilitól... Bemész, vége a napnak és minden kezdődik előlről... Nos, kedves olvasó, ezek voltak a mi mindennapjaink, s a végére csupán csak szeretnék pár kolis tippet megosztani veletek:

- Ha szökni szeretnél, a saját biztonságod érdekében, lehetőleg ne a villámhárítón tedd, mert annak maximum csonttörés lesz a vége.
- Ha valamilyen habos-babos, krémes sütit viszel be enni, akkor soha ne hagyd benne a szekrényben, mert úgylis elfelejted. A vasárnapi megtalálásakor pedig a végkifejlet egy meleg, szőrös, pókhálószerű ízé, ami ráadásul még folyik is.
- Meg kell tanulnod nőiesen lecsukni az ágyat, egy decibel hang nélkül, hiszen mind nagyon jól tudjuk, hogy nem szabad teret engedni a gravitációnak.
- Az is fontos, hogy a függönyök pontosan szolmizációs hangok szerint álljanak, mert a szoba esztétikája csak úgy lesz teljes.

A kollégiumi élet kétféle lehet: élvezetes és borzalmas. Hiányozhatnak a szüleid és lehet honvágyad, de ezeket a dolgokat könnyen a háttérbe szoríthatod, ha a barátaiddal vagy.

hezebb napok is fényessé válhatnak, hiszen ők nem hagynak téged sírni. Melletted állnak és bátorítanak. Nekik elmondhatod a titkaidat, megbízhatasz bennük, mert tudod, hogy ők soha nem vernének át! Barátok nélkül senki vagy. Egy lélektelen mozgó test, aki keresi a helyét, de nem találja. Kollégistának lenni fantasztikus érzés, mert olyan élményeket szerezhetsz, amik egész életedet meghatározzák és boldoggá teszik. Pl. megtapasztalhatod, hogyan ronts el egy zacskós levest vagy egy zacskós tésztát, megismerkedhetsz 23 fantasztikus lánnyal, akik vidámak, belevalók és a legjobb barátnők a világon. Nem tudom, mi lenne velem a kollégium nélkül. A szobatársaim nélkül. Sohasem tudnám őket elhagyni. Egyetlen egy itt töltött percet sem bánok. Ez az életem. A barátaim, a nevelők és az egész kollégium. Mert bár hiányzik a családom, nekik köszönhetem azt, hogy jól érzem magam, és még a fájdalmas pillanatokban is képes vagyok nevetni.

Jeszenszki Dorina

Mert velük még a legne-

Milyen tanulók voltak?

Új, régi-új tanárainkról talán még annyit sem tudunk, mint a már több éve itt oktató pedagógusokról. Hétköznapi kérdéseket tettem fel nekik a tanulmányaikról. Remélem ebből a cikkből ti is jobban megismeritek őket!

Kérdések:

1. Milyen viszonyban volt diákként a tanított tantárgyával?
2. Milyen kapcsolatban állt az akkori tanáraival, akik azt a tantárgyat tanították önnek, amit most oktat nekünk?
3. Milyen tanuló volt és hol, milyen iskolákban végzett?
4. Mi szeretett volna lenni, ha nem tanár?
5. Mikor döntötte el, hogy tanár lesz?

Gáspár Csaba tanár úr

1. „En nagyon szerettem a matematikát már általános iskolás korom óta, ~~aztan~~ gimnáziumban heti jó sok órában tanultam a matekot és így lett matek az egyik szakom, a másik pedig az angol.”
2. „Mind a két szakos tanáromat nagyon szerettem, a gimnáziumi matematikatanárom volt az, aki miatt igazából én is tanár lettem.”
3. „Mindig is jó tanuló voltam, Ceglédre jártam a Kossuth Lajos Gimnáziumba, Szegedre pedig egyetemre, ahol két szakon végeztem. Emellett még mindig tanulok Szegeden és Budapesten is.”
4. „Gyerekkén mindenkinek sok álma van, én is szerettem volna színész, tévébemondó és mérnök is lenni.”
5. „Általános iskolában már szerettem korrepetálni, de a gimnázium 10. osztályában már úgy készültem, hogy tanár leszek.”

Závori Erika tanárnő

1. „Ének-zene szakos általános iskolába jártam, sok énekóránk volt, harmadiktól kezdve már folyamatosan kórusban énekeltünk, úgyhogy nekem hét éves korom óta az ének a fő tárgyaim közé tartozott.”
2. „Nagyon meghatározó énektanáraim voltak, szinte egyértelmű volt, hogy én énekelni fogok.”
3. „Budapesten tanultam, oda jártam zenei általános iskolába, zeneművészeti gimnáziumba és szak-középiskolába is.”
- 4-5. „Sokáig énekesnek készültem, viszont középiskolában már körvonalazódott, hogy az exhibicionista éneket a tanítással is ki tudom élni.”

Papp-Szigeti Róbert tanár úr

1. „Amikor diák voltam, informatikát még nem tanultunk, középiskolás voltam, amikor először láttunk számítógépet az iskolában, egy szakkörre egy darab számítógép jutott, így tízen ültünk körbe egy PC-t. A matematika viszonylag könnyen ment bele a fejembe mindig, középiskolás koromban nagyon sokat versenyeztem, így csomó sikerélményt tudtam összegyűjteni.”
2. „Az informatika tanárnőnk nagyon lelkesen tanította nekünk a tárgyat, a matematikai tudása miatt annyi mindent tudott egyébként is a számítástechnikáról, hogy nagyon sokat segített, hogy hogyan is lehet elindulni a programozás irányába. A matematika tanárnőnket nagyon szerettük, mivel sosem tudtuk, hogy mikor tanít elméletet. Mindig csak feladatokat oldottunk meg, s az által tanultunk meg új módszereket.”

Interjú Holló Evelinnel

1. Kezdjük egy általános kérdéssel, miért kezdte karatézni?

Már az általános iskolában volt karate oktatás és sok ismerősöm, barátom járt oda, akik az edzések után másnap elmesélték, hogy mennyire élveztek és milyen jó új dolgokat tanultak, így hát nekem is felkeltette az érdeklődésemet. Nehezen bár, de rávettem a szüleim, hogy írassanak be.

2. Milyen a kapcsolatod az edzőtársaiddal?

Az edzőtársaimmal mindig is jó kapcsolatban voltam. Nem csak az edzéseken, de a mindennapokban is szármíthatok rájuk.

3. Tartanak-e tőled az emberek karate tudásod miatt?

Aki először hallják, hogy én karatézom, azoknak az első reakciójuk szinte kivétel nélkül az, hogy: „ajjaj, akkor vigyázni kell veled” vagy „hű, akkor hozzád sem szólok egy rossz szót sem”. Persze ezután mindig megnyugtatom őket, hogy karate tudásom abszolút nem használom az edzéseken kívül, tehát ilyen módon nem bántottam még senkit. Kivéve persze, ha önvédelemre kerülne a sor, de szerencsére erre még nem volt példa.

4. Szeretnél a jövőben is ezzel foglalkozni?

Szeretném minél tovább üzni ezt a sportot, ameddig csak bírom, de egyelőre nem karate edzőként képzelem el a jövőmet. Talán ha már a majdani szakmámból „kiöregedtem” vagy biztos pénzügyi háttérrel biztosítottam magamnak, szívesen vállalnék el edzősködést.

5. Nemrég érkezted meg Jakartából, a világbajnokságról. Meséld az élményeidről!

November 7-én délután indultunk Budapestről, majd ottani idő szerint másnap este érkezünk meg. Az edzők szerint az átállást legjobban az edzés segítheti, így hétfőtől napi két edzéssel készültünk a nagy napra. A verseny csütörtökön kezdődött a mérlegeléssel és a formagyakorlatokkal. A junior kategória (16–17 évesek), ahová én is tartozom, pénteken került sorra. A sorsolás nem igazán kedvezett nekem, a kategória első meccsét kaptam egy tajvani lány ellen. Határozott fellépéssel kezdtük a meccset, majd ellenfelem egy váratlan támadással megszerezte első és egyben utolsó pontját velem szemben. Miután övé lett a vezetés, tapasztalt versenyzőként végig tartotta a távolságot és kivédte minden támadásomat. Így 1:0 arányban alulmaradtam, és a verseny számomra befejeződött. De nem keseredtem el, hiszen ez volt életem első világversenye, és egyébként sem vártunk kiemelkedő eredményt. Persze minden nap kimentem szurkolni a többi magyarnak, közben pedig volt lehetőségem megfigyelni egy-egy nemzet küzdőstílusát, a bírókat, pl. azt, hogy ilyen rangos versenyen mit tekintenek pontértékűnek. A következő versenyen már biztosan jobb leszek, úgyhogy nincs megállás, az edzés folytatódik.

Menjek vagy maradjak?

A továbbtanulás kérdése, tapasztalatom szerint, nem kevés diáknak okoz fejfájást. A részletekről nem is beszélve. 16 évesen szörnyen nehéz eldönteni, mit akarunk kezdeni az életünkkel, főképp úgy, hogy nyakunkon a faktuális és a rohamosan közeledik az érettségi, amelynek során szerzett pontjaink a felvételi pontjainkat adják majd, azaz meghatározzák a jövőnk alakulását. Stressz minden mennyiségben, azonban ennek is, mint minden másnak, van jó oldala. Mégpedig a motiváció. Küzdeni kell nap mint nap, de jó eredménnyel és büszkén is végezhetünk.

Egy 18-19 éves végzős középiskolás nem élhet csupán a mának, hisz olyan döntéseket kell meghoznia, melyeken már nem lesz egyszerű változtatni. Egy kezdőnek lehetőségek kellenek, munkahely és kereset, ezt pedig, be kell hogy lássuk, sok esetben külföldön jobb eséllyel találjuk meg.

Másutt más rendszer alapján zajlik a felvételi, mint Magyarországon, ettől persze az érettségink eredménye ugyanúgy számít. Számos intézet létezik, amely képes felkészíteni és jelentős segítséget nyújtani abban, hogy a magyar tehetségek is felvehessék a versenyt a világ többi országának tanulóival és eljussanak akármelyik egyetemre a világ bármely pontján. Nekem is volt szerencsém felvételt nyerni a 2014-2015-ös tanévben egy budapesti Milestone Institute nevű helyre, amely felnyitotta a szemem ezzel a kérdéssel kapcsolatban.

Először is, mivel ott angol nyelven folyt az oktatás, illetve csak jó angol nyelvtudással lehetett bekerülni, még jobban erősödött bennem a tudat, hogy a mai világban nyelvek nélkül a lehetőségek minimálisra redukálódnak. Ma már Magyarországon is alig találni olyan munkát, ahol ne lenne szükség efféle képzettségre. Nem azért kell külföldi egyetemet választani, mert elégedetlenek vagyunk a saját országunkkal, hanem azért, mert ezáltal nyitottabbá válhatunk, megismerhetjük a világot és többet, művelt emberré válhatunk. Vannak persze esetek, amikor a pozitív hozzáállás ellenére is úgy döntünk, hogy a maradásunk előnyünkre válhat.

Saját példámot felhozva, hosszasan elgondolkodtam a külföldi továbbtanulás lehetőségén, de úgy döntöttem, maradok. Orvosi egyetemen szeretnék továbbtanulni, és a magyar orvostudomány nemzetközileg is rendkívül elismert. A döntésem szerencsére nem akadályoz meg abban, hogy kipróbáljam magam külföldi egyetemen is. A tanulmányaim alatt ugyanis pályázni lehet Erasmus+ és egyéb cserediákprogramokra, melyeken keresztül bizonyos ideig részt vehetünk külföldi képzésekben.

Rengeteg a lehetőség, melyet számos csodás ország kínál, és ha a szívünk visszahúzó, itthon is biztosabban tudunk elhelyezkedni, ha nemzetközi diplomát tartunk a kezünkben.

Ambrus Adrienn

3. „Jaj, most jön az öndicséret, de én szinte mindig kitűnő voltam, persze volt olyan év, amikor becsúszott pár négyes. Az általános és középiskolát Kiskunfélegyházán végeztem.”
4-5. „Tizedikes koromig azt hittem, hogy nem leszek tanár, hisz a szüleim is azok voltak. Villamosmérnöknek készültem, de utána elkezdtem táboroztatni, és végül így körvonalazódott, hogy tanár leszek.”

Sikó Dezső tanár úr

1. „A természettudományok mindig érdekelték, a fizika különösképpen középiskolás koromban került előtérbe, a tanuláson keresztül láttam lehetőséget az életpályám megvalósítására, a szabadságvágyam kitelejesítésére.”
2. „Az általános iskolai kémia–fizika tanárom nagyon barátságos volt, középiskolában, mondhatni tudós tanáraink voltak, elzárkóztak a tudomány elefántcsonttornyaiba.”
3. „Jaj, hát természettudományokból mindig kitűnő voltam általános iskolában, középiskolában országos tanulmányi versenyt nyertem, viszont a jegyem sosem a tudást tükrözte, hanem egy akkori állapotot. Középiskolámat Marosvásárhelyen, egyetemi tanulmányaimat Kolozsváron és Bukarestben végeztem, szakdolgozatomat pedig Szegeden szereztem.”
4. „Mindig a szabadság vezérelt, szerettem kint lenni a mezőn, talán, ha nem a természettudomány mellett kötelezem el magam, akkor mezőgazdász lettem volna.”
5. „Igazából nem tudom, mikor döntöttem el, hogy tanár leszek. Még akkor sem tudtam, amikor elindultam felvételizni az egyetemre, még akkor sem, amikor elvégeztem a tanulmányaimat. Diplomával a kezemben egy bukaresti kutatóintézetbe szóló kihelyezéssel két évet tanítanom kellett. Déván kezdtem, és az ottani igazgató mondta nekem, hogy jó tanároknak legalább annyi szükség van, mint kutatóknak. Így erősítette bennem a tanári pályát.”

Szűcs Orsolya tanárnő

1–2. „Én alapvetően kémia tagozatra jártam, meghatározó volt, hogy a kémiát szerettem. Viszont a biológia szakos tanárnőm nagyon jó volt, ezért magától értetődő lett, hogy a kémia mellett biológiát fogok tanulni az egyetemen. A kémia tanárommal kevésbé voltam olyan kapcsolatban, mint a biológia tanárnőmmel, aki még a mai napig is meghatározó személy az életemben.”
3. „Általános iskolában jó tanuló, jó sportoló voltam. Atlétikáztam, általános iskolában szertornáztam és futottam, gimnáziumban kosárlabdáztam. Szegedi vagyok, oda jártam a Gedői Általános Iskolába, aztán jött a szegedi Radnóti Miklós Gimnázium. Az egyetemre először nem sikerült a felvételi, a Juhász Gyula Tanárképző Főiskolán biológia–kémia szakos lettem, és év végén olyan jó átlagot értem el, hogy jelentkezhettem az egyetemre. Miután befejeztem a főiskolát és az egyetemet is, a József Attila Tudományegyetemre jártam, biológia szakon tanultam, ennek befejezése után szintén a Juhász Gyula Tanárképző Főiskolán a környezetvédelem tanári szakot is elvégeztem és már majdnem 31 éves voltam, amikor pszichológia szakon, és a Debreceni Egyetemen kémia mesterszakon is diplomáztam.”
4. „Igazából a gyógyszerészetben gondolkodtam még, de akkor még a fizika volt a felvételi, ami annyira nem állt közel hozzám.”
5. „A gimnázium 2. évében döntöttem el, hogy tanár leszek. A mai napig emlékszem, hogy biológiaórán a halak légzéséből feleltem, és mikor befejeztem, azt mondta a tanárnőm: *Orsi, neked tanárnak kell menni!*”

Gyebnár Zsuzsanna

A Bolyaiból a Colegio Méxikóig jutottam

Babos Dóra, 11.D visszatért alma máterébe, a Bolyai Gimnáziumba, 10 hónap mexikói tartózkodás után. Nem mindennapi helyen, Mexikóban, Tehuacán városában tölthettem el az elmúlt tanévet a kecskeméti Rotary Club támogatása által. A nemzetközi szervezet évek óta lehetőséget teremt a fiataloknak a „Youth Exchange Program”-nak köszönhetően arra, hogy cserediákok legyenek, és így ismerjenek meg új kultúrákat, tanuljanak nyelveket és járuljanak hozzá a népek közötti kapcsolatok elmélyítéséhez. És hogy miért Mexikót választottam, pedig sokaknak csak a biztonság hiánya és a bűncselekmények jutnak eszükbe?! Mindig is tetszett a latin világ laza életstílusa, nyitottsága és különleges kultúrája, másrészt a spanyol nyelvet is szerettem volna elsajátítani. Ezen felül persze kicsit az is érdekelt, hogy az előítéletek, amiket sokszor kialakítunk, igazak-e ezzel az országgal kapcsolatban. Most, hogy hazaértem cserediák évről, természetesen szinte minden ismerős megkérdezi, hogy milyen volt kint, nem volt-e nagyon honvágyam, hogyan bírtam ki a családom és a barátaim nélkül. Mindig szívesen válaszolok az ilyen kérdésekre, csak sajnos általában nem tudom kifejezni pontosan, hogy milyen is volt ez az egész. Mindig megpróbálom rövidre fogni a mondandóm, elmondom, hogy nagyon élveztem és visszamennék, ha tehetném. De ez persze közel sincs ahhoz az érzéshez, ami elfog minden egyes alkalommal, amikor Mexikóra gondolok.

Mikor megérkeztem a reptérre, egy teljesen ismeretlen helyre érkeztem. Az első héten azt hittem, hogy végig visszafelé fogom számlálni a napokat és alig várni, hogy hazamehessek. De ez gyorsan megváltozott. És hogy miért? Elsősorban azok miatt a csodás emberek miatt, akiket ott megismertem. Az első pozitív élményem a reptéren ért. A fogadócsaládról már akkor megállapítottam, hogy remek emberek, és ez a kép időről időre csak erősödött bennem. Ők voltak azok, akik a kezdetektől ott voltak nekem, és feldobták az első nehézkes napokat. Rengeteg felejthetetlen élményt és leckét kaptam tőlük. És a legfontosabb, hogy egy családot is, akikre mindig számíthatok, és akikkel nem számít, milyen messze vagyunk egymástól, mindig kapcsolatban maradjunk. Ami a másik kettő fogadócsaládot illeti, semmi panaszom nem lehetett rájuk, jobb családokat nem is kívánhattam volna. Mindhárom teljesen különböző volt és pont ez volt a jó. Most már legalábbis így gondolom. Ott tartózkodásomkor az első családcseré volt az egyik legnehezebb időszak. De visszagondolva rá, örülök, hogy lehetőségem nyílt több embert, több különböző szokást megismerni, és hogy a környezetváltozás által is sokat erősödtem lelkileg, és hasznos tapasztalatokat szereztem.

Időm nagy részét Mexikóban is az iskolában töltöttem. És ha már itt tartunk, akkor el kell mondanom, hogy nem az volt a legizgalmasabb élményem az ott töltött napokból, de visszatekintve rá, rengeteg jó programban vettünk részt. Ilyenek voltak az iskolai koncertek, ünnepnapokon (Día de la Independencia, Día de los Muertos) az osztályok szervezte elfoglaltságok és a kirándulások. A mexikói iskolatípusok eltérnek az itteniéktől, de az megegyezik a két rendszerben, hogy a tanulók általában 6-7 évesen kezdik, és 18-19 évesen fejezik be a főiskola előtti tanulmányaikat. A mi iskolánkba óvodás kortól kezdve a középiskolai évek végéig lehetett járni a tanulóknak. Az ottani iskolák felszereltsége nagyban függ attól, hogy az magán- vagy állami iskola. Sajnos ott az állami iskolák tanítási színvonala nem túl magas, akik megengedhetik maguknak, azok privát iskolába járatják a gyerekeiket. Én egy ilyen iskolába jártam a többi 11 cserediákkal együtt. Igaz, hogy a felszereltsége megfelelő, az iskola épülete modern és az udvaron a különböző sportpályák rendezettek, de a tanítás színvonala még itt sem éri el az átlagos európai szintet. Én az ún. bachillerato (a középiskolának megfelelő iskolatípus) utolsó, azaz harmadik évében tanultam, de pl. matematikából a magyarországi kilencedikes anyagot vették a tanulók. Minden nap tartottak órákat külön a cserediákoknak a tanév elején még angolul, majd később spanyolul is. Ezek voltak számomra a leghasznosabbak, mert itt aktívan bekapcsolódhattunk a tanórák menetébe és elsajátíthattuk a spanyol nyelv és a mexikói kultúra alapjait. Jegyeket mi nem igazán kaptunk, de az osztályzás 1–10 skálán ment, ahol az 1 a magyarországi 1-esnek, míg a 10 a magyarországi 5-ösnek felel meg.

Az iskola kezdeti időszakában, augusztusban időbe telt megszokni a reggel hét órai iskolakezdést, majd a napi nyolc tanórát két hosszabb szünettel és aztán a hazamenetelt kettő óra után kicsivel, amit az otthoni ebéd követett, mivel az iskolában nem volt menza, csak büfé. Mindent összevetve, még ha néha nem úgy tűnt is, az iskola nagy hasznomra vált, nem csak a spanyoltanulásomban, hanem a barátkozásban is. Kezdeti visszahúzódom után gyorsan sikerült beilleszkednem, és egyre több mexikói barátot szereztem. Ők is mind barátságosan fogadtak, mindig készségesen segítettek spanyol nyelvből, vidám és hangos életstílusukkal szint vittek a sűrű iskolai hétköznapokba.

És ez nem csak a diákokra, hanem a tanárookra is jellemző volt, akiknek közvetlensége és barátságos stílusa különösen tetszett, bár sokszor túl elnézőnek találtam őket a tiszteletlenül viselkedő osztálytársaimmal szemben. Amit esetleg bevezetnék az ott látottakból a magyar közoktatásba, az a gyakori csapatmunka, pár fős csoportokban. Ami még különösen tetszett, az az volt, hogy a diákok különböző területeket választhattak (pl. matematika–fizika, kémia–biológia) és ez nem fakultációszerűen, hanem az alapórákba volt beépítve, így az utolsó két évében mindenki az alaptantárgyakat és azokon túl csak olyanokat tanult, amikre a későbbi tanulmányai során szüksége lesz.

Mikor valaki megkérdezi, hogy mi volt a legjobb dolog az évben, az első, amit válaszolok, a személyek, akiket megismerhettem. Itt egyrészt a cserediákokra gondolok, akik Európa és Amerika különböző részéről jöttek. Másrészt a mexikóiakra, akikben van valami különleges életkedv és boldogság, amitől te is jól érzed magad. És emellett – ahogy már említettem az iskolával kapcsolatban – nagyon segítőkészek és érdeklődők. Még ha az életük nem is gondtalan, próbálnak mindig a pozitív dolgokra koncentrálni, és az akadályokon nem sresszelnek sokat. Mondjuk az is igaz, hogy a szabályokat se szeretik annyira (pl. a közlekedésben) és a pontosság sem jellemző rájuk, de ezt gyorsan meg lehet szokni (és át is venni). A személyek mellett meg kell említenem az ételeket, amelyek hozzátartoznak a gazdag mexikói kultúrához, a sok chilivel, meg a néha furcsának tűnő szokásokkal (pl. a szárított giliszta evés). És ami még különösen tetszett, az a helyek sokszínűsége volt. Az én kis városom egy völgyben helyezkedett el, hatalmas hegyekkel körbevéve, majd pár óra utazással eljuthattunk a tengerpartra. Színes falucskák mellett elhaladva lehetőségünk nyílt modern nagyvárosokba elutazni, ahol megmaradtak a régi építészeti emlékek is, így több történelmi kor „élhet” egymás mellett.

Azt mondják, hogy az igazi élet ott kezdődik, ahol a komfortzónád véget ér. És egy cserediákprogram tökéletes példa erre. Ha olyan helyre kerülsz, ahol kezdetben elveszítettnek érzed magad, akkor szép lassan rá kell jönnöd, hogy hogyan találj megoldást a problémára vagy segítséget a probléma megoldásához. Megtanulod, hogy ki az igazi barátod, és hogy a család mennyire fontos.

Lesznek pillanatok, amikor rádöbbenesz arra, hogy mennyire hiányoznak azok a kis idegesítő dolgok otthonról. Vagy amikor a saját országról beszélsz, és rádöbbenesz, hogy annak mennyi különlegessége van, de neked fel sem tűnt az alatt a tizenakárhány év alatt, amíg ott éltél, mert természetesnek vetted. Vagy, hogy a fogadó országod, az én esetemben Mexikó, mennyire csodálatos ország, amit a kirándulások alatt, amiket ott tettem, egyre jobban észrevettem. És szép lassan ráébredsz arra, hogy az otthon nem egy házat jelent, sokkal inkább az embereket, akiket szeretsz, a helyeket, ahova gyakran jársz, az ismerős ízeket, amiket olyan jól ismersz és az érzést, hogy biztonságban vagy. Ha én most Mexikóra gondolok, akkor az otthonomra gondolok.

És megesik az alatt a majdnem egy éve alatt, hogy honvágyad van, nem érzed magad jól, rossz híreket kapsz otthonról, elveszítesz embereket és hazavágyasz, de a végén mit lesz nehezebb elengedni? Egy életet, amit addig éltél és pár hónap múlva visszakapod, vagy az életet, amit tíz hónapon át éltél, de sosem lesz megint a tied?!

Babos Dóra